

ene Side. Fra den anden Side, hvor dette Lovforslag iøvrigt ogsaa blev varmt anbefalet, blev der herimod gjort den Indvending, at naar man indrømmede dette, havde man indrømmet Alt. Dette vilde man altsaa ikke indrømme fra denne Side; men derimod indrømmede man noget Andet, noget meget Vigtigt. Man indrømmede nemlig, at den Bestemmelse i § 53 af Grundloven, at Statsregnskabet skal forelægges Rigsdagen, som med Hensyn til samme tager Beslutning, med Nødvendighed, naar man consequent forfølger den, sjermer den hele Grundtanke i Lovforslaget, hvorefter det ene Things, navnlig Folkethingets, Rægtelse skulde være afgjørende; thi det slog den ærede Folkethingsmand, som jeg her tænker paa, at Grundloven virkelig, som den nu lyder, alene taler om Rigsdagen, og at man umuligt kan sige, at det ene Things Rægtelse er en Rigsdagsbeslutning. Men, naar det da blev antydet, at man kunde raade Bod herpaa ved at finde et eller andet Middel, der skulde moderere denne Folkethingets Dørvægt, saa at det ikke blev Folkethinget alene, men Folkethinget og Landstinget i Forening, der fik den endelige afgjørende Indskydelse paa Spørgsmaalet om Ansvar, saa svarede jeg hertil, at jeg frygtede for, at vi da forløbde det simple Lovomraade og kom ind paa et Grundlovs-tillæg; thi efter Grundloven er det min Dørbestemmelse, at den modererende Indskydelse, man søger imod Folkethinget, behøver man ikke at søge i nye Lovbestemmelser; den er at finde i Rigsretten, hvor den efter min Formening ogsaa bør forblive. Dette er de væsentligste Synspunkter, jeg har maattet gjøre gjældende imod Lovforslaget, det er ingenlunde skeet for at skyde Ansvar, bort, ingenlunde fordi jeg ønsker at svække Bevillingsmyndigheden, ingenlunde for at skaffe efterfølgende Ministre — endstige mig selv — nogen lettere Udgang eller Leilighed til at raade over Pengene uden Rigsdagens Minde, men det er, fordi jeg troer, at det er aldeles nødvendigt at fastholde Grundlovens Tankegang ligeoverfor et Forsøg paa at bringe en anden og forskjellig Tankegang ind i Grundloven, som maaskee — det er en Bemærkning, jeg ikke skal tilbageholde, — ligger meget snarere i det oprindelige

Grundlovsudkast, men som ikke paa nogen Maade kan siges at ligge i Grundloven, saaledes som den endelig blev vedtagen.

Wessely: Det er ikke for at gaae ind paa den store og vigtige Diskussion, som vel kunde foranlediges ved, hvad den ærede Minister nu har ytret, at jeg tager Ordet. Jeg har ikke troet, at en saadan vilde idag finde Sted, og har derfor ikke forberedt mig derpaa, men det maatte dog være mig tilladt at gjøre et Par Bemærkninger til, hvad der nys blev anført. — Hvorvidt det skulde have været Rigsforsamlingens Mening, at der i Mellemtiden fra Finantslovsforslagets Vedtagelse og indtil den endelige Revision af Regnskabet Intet skulde foregaae med Hensyn til at faae at vide, om Ministeriet havde brugt flere eller færre Penge, det maa jeg meget betvivle. Jeg har ikke Data derfor; men det forekommer mig, at det vilde være en finantsiel Ordning, der neppe kan antages at have ligget til Grund for Grundloven. Den meget ærede Minister henviste i saa Henseende til Norge og anførte, at Stortinget for Dieblittet beskæftiger sig med Regnskabet for 1852—53. Men, saavidt jeg veed, finder dette sin Forklaring derved, at Norges Regnskab er et treaarigt; thi, da Norges Storting kommer sammen hvert tredje Aar, maa det være en treaarig Bevilling, og Regnskabet for Trienniet har altsaa ikke før kunnet komme til Behandling; det er først det nærværende Storting, der har kunnet modtage Regnskabet for det Triennium, som affluttes med Aaret 1856, og selvfølgelig kan Stortinget først nu beskæftige sig med det tidligere Triennium. De Betragtninger, den meget ærede Minister anstillede over de forskjellige Tillægsbevillinger, skal jeg ikke videre gaae ind paa. De to Tilfælde, at Udgiften ikke var afholdt, og at Tillægsbevillingssummen blev bevilget, troer jeg ikke kunne foranledige nogen Tvivl; men derimod er der et tredje Tilfælde, nemlig Afholdelsen af Udgifter, der ikke ere blevne bevilgede. Den ærede Minister meente, at Ministeriet, naar det var i Nøds-tilfælde, var forpligtet til at afholde saadanne Udgifter. Ja, dersom der aldrig havde været Spørgsmaal om en saadan Udgift udenfor Finantsloven, saa troer jeg, at det hele Spørgs-